

Sygn. akt IX Ga 420/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Przemysław Grochowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 lipca 2017 roku w L.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę 6.150 złotych wraz z odsetkami ustawowymi

na skutek apelacji powoda J. S. od wyroku z dnia 27 lutego 2017 roku w sprawie V GC 771/16 Sądu Rejonowego w Radomiu

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda J. S. na rzecz pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 900(dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO P. G.

IX Ga 420/17

UZASADNIENIE

Powództwo dotyczyło zasądzenia kwoty 6.150 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda J. S..

W uzasadnieniu powód wskazał na następujące okoliczności. Oświadczył, że świadczył na rzecz pozwanej usługi za wynagrodzeniem w kwocie 5.000 zł netto miesięcznie. Po zakończeniu współpracy powód podpisał oświadczenie, że rezygnuje z wynagrodzenia za okres od dnia 1 maja 2016 roku do dnia 8 czerwca 2016 roku. Wskazał, że został podstępnie wprowadzony w błąd przez pracownika pozwanego. W jego ocenie brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, iż chciałby zrezygnować z należnego mu wynagrodzenia za pracę za okres 5 tygodni. Intencją powoda nie było roszczenie sobie praw z tytułu wynagrodzenia za okres od 1 czerwca 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Radomiu w pkt I. oddalił powództwo, natomiast w pkt II. zasądził od J. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Jako przesłanki swojego rozstrzygnięcia wskazał, że w dniu 25 kwietnia 2016 roku strony zawarły umowę o współpracy, na podstawie której powód (usługodawca) zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanej (usługobiorcy) usług szczegółowo opisanych w § 1 umowy. W dniu 8 czerwca 2016 roku powód podpisał oświadczenie o zakończeniu współpracy z pozwaną i rezygnacji z wynagrodzenia za okres od 1 maja 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku. W dniu 21 czerwca 2016 roku powód złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Oświadczenie to zostało doręczone pozwanej w dniu 22 czerwca 2016 roku. Wynagrodzenie powoda za każdy miesiąc obowiązywania umowy o świadczenie usług wynosiło

5.000 zł netto. W ocenie Sądu Rejonowego, w oparciu o zaoferowany w sprawie materiał dowodowy brak było podstaw do uznania, że powód skutecznie uchylił się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 8 czerwca 2016 roku. O ile można uznać, że samo oświadczenie zostało złożone niewadliwie, to jednakże w ocenie Sądu I instancji istnienie przesłanek uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie zostało udowodnione. Powód nie kwestionował, że złożył własnoręczny podpis na oświadczeniu. Aby uznać, że w tym przypadku mamy do czynienia z błędem polegającym na niezgodności pomiędzy wolą oświadczającego a treścią oświadczenia, należało tę okoliczność udowodnić. Natomiast w ocenie Sądu Rejonowego, twierdzenie powoda, że jego intencją było zrzeczenie się wynagrodzenia za krótszy okres, niż wynika to z oświadczenia, nie znajduje wystarczającego oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Oświadczenie o zrzeczeniu się wynagrodzenia zawiera tylko dwa zdania i jest sporządzone czytelnie w formie komputerowej. Powód wskazał, że przedstawił pozwanej własnoręczne pisemne oświadczenie, z którego wynikało, że zrzeka się wynagrodzenia za okres od 1 czerwca 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku. Jego zdaniem, pozwana spółka zmieniła treść oświadczenia i w ostatecznej wersji sporządzonej w formie komputerowej zamieściła zupełnie inny okres. W okolicznościach wskazywanych przez powoda, uwzględniając rozmiar tego dokumentu, zdaniem Sądu Rejonowego należało uznać, że powód przed podpisaniem nie przeczytał go. Sąd ten wskazał, że w orzecznictwie taka sytuacja nie jest kwalifikowana jako błąd w rozumieniu art. 84 § 1 k.c., gdyż nie może być mowy o rozbieżności pomiędzy treścią oświadczenia, a wyobrażeniem o nim, jeżeli osoba składając oświadczenie nie zapoznała się z jego treścią. Osobie takiej można bowiem postawić zarzut, że przy podpisywaniu dokumentu nie zachowała staranności, jakiej zasadnie można oczekiwać od racjonalnego uczestnika obrotu prawnego. Okolicznością, która wyklucza możliwość skutecznego powoływania się na błąd, jest też sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o treści czynności prawnej zostało spowodowane niedbalstwem strony. Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 12 grudnia 2012 r. (VI ACa 719/12). Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że pozytywną przesłanką błędu w znaczeniu prawnym jest jego istotność. Oceny tej dokonuje się według znamion konkretnego przypadku. Istotny jest błąd, gdy oceniając rzecz bezstronnie każdy musi dojść do przekonania, że gdyby składający oświadczenie nie działał pod wpływem błędu to takiego oświadczenia nie złożyłby. Okoliczności faktyczne towarzyszące złożeniu oświadczenia przesądzają, czy mamy do czynienia z błędem istotnym, czy też nie. Miernik istotności rozsądnego postępowania każdej osoby ustalany jest w powiązaniu z konkretnymi okolicznościami faktycznymi. Zrzeczenie się wynagrodzenia samo w sobie nie przesądza o istotności błędu. W każdym takim przypadku dla oceny istotności błędu ważny jest kontekst sytuacyjny. Nie wystarcza subiektywne odczucie powoda, ale niezbędna jest jego obiektywizacja. Sąd Rejonowy wskazał, że argumentów na poparcie twierdzenia, iż zrzeczenie się wynagrodzenia nie powinno być zawsze kwalifikowane jako błąd istotny, pośrednio dostarczył sam powód. Stwierdził, że jego intencją było zrzeczenie się wynagrodzenia za krótszy okres. W ocenie Sądu I instancji, oznacza to, iż nie rozciągnął on błędu na całość swojego oświadczenia, a tym samym nie widzi błędu w zrzeczeniu się wynagrodzenia za krótszy okres tj. od 1 czerwca 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku. Wprawdzie jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić nawet wtedy, gdy błąd nie był istotny. Jednakże w ocenie Sądu Rejonowego, w przedmiotowej sprawie brak było dowodów na ustalenie podstępu pozwanego, zwłaszcza że oświadczenie o zrzeczeniu się wynagrodzenia liczy dwa zdania i skutecznie ukrycie w nim nieakceptowanego przez drugą stronę terminu było mało prawdopodobne. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc.

W apelacji od tego wyroku powód wnosił o jego zmianę lub z ostrożności procesowej o jego uchylenie, zarzucając :

1/ błąd w ustaleniach faktycznych, które Sąd uznał za udowodnione i na których oparł wyrok, a które miały wpływ na jego treść, poprzez:

- a) ustalenie, że wolą powoda była chęć rezygnacji z wynagrodzenia za maj i czerwiec 2016 roku,
- b) ustalenie, że wolą powoda było złożenie oświadczenia woli o rezygnacji z wynagrodzenia za maj i czerwiec 2016 roku,
- c) ustalenie, iż powód nie działał pod wpływem błędu składając oświadczenie woli pozwanej o rezygnacji z wynagrodzenia za maj i czerwiec 2016 roku,

- d) ustalenie, iż pozwana nie wywołała błędu podczas składania oświadczenia woli przez powoda,
- e) uznanie, iż powód spowodował szkodę majątkową po stronie pozwanej,
- f) ustalenie, że powód godził się na kompensatę szkody z wynagrodzenia,
- g) ustalenie, iż pozwana potrąciła z wynagrodzenia powoda kwotę na pokrycie poniesionej z winy powoda szkody,
- 2/ naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc, co miało wpływ na treść wyroku, poprzez błędną ocenę wiarygodności i mocy przedstawionych przez stronę powodową dowodów i uznanie, iż oświadczenie woli złożone przez powoda nie zostało złożone pod wpływem błędu, podczas gdy powoływana przez powoda argumentacja, zasady doświadczenia życiowego, dyrektywy wykładni oświadczeń woli oraz stanowisko strony pozwanej jednoznacznie wskazują na wprowadzenie powoda w błąd przy składaniu przez niego przedmiotowego oświadczenia woli,
- 3/ naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc, co miało wpływ na treść wyroku, poprzez błędną ocenę wiarygodności i mocy przedstawionych przez stronę powodową dowodów i uznanie, iż wywołanie błędu nie było spowodowane świadomym działaniem pozwanego, podczas gdy powoływana przez powoda argumentacja, zasady doświadczenia życiowego, dyrektywy wykładni oświadczeń woli oraz stanowisko strony pozwanej jednoznacznie wskazują na to, iż to pozwany świadomie wprowadził powoda w błąd,
- 4/ naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 230 kpc, co miało wpływ na treść wyroku, poprzez nieuznanie przez Sąd za przyznane przez pozwanego, iż treść oświadczenia woli została przygotowana w formie wydruku komputerowego przez pracownika pozwanej, podczas gdy to pracownik pozwanej przygotował oświadczenie woli przeznaczone do podpisania przez powoda i zawarł w nim treści nakierowane na wywołanie mylnego przeświadczenia o treści składanego oświadczenia przez powoda,
- 5/ naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 kpc, co miało wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie przez Sąd za udowodnione twierdzeń pozwanej o wyrządzeniu szkody materialnej przez powoda, podczas gdy pozwana w toku niniejszego postępowania nie wskazała jakichkolwiek dowodów na okoliczność wyrządzenia szkody przez powoda i w związku z tym zasadności kompensacji poniesionej szkody z wynagrodzenia powoda, 6/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 84 § 1 kc poprzez niepełne zastosowanie niniejszego przepisu i w związku z tym nieuwzględnienie faktu, iż błąd został spowodowany przez pozwaną, podczas gdy oprócz spowodowania błędu pozwana o nim wiedziała i pozostając w złej wierze dopuściła do złożenia przez powoda oświadczenia woli pod wpływem błędu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego od powoda.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja, w świetle podnoszonych w niej zarzutów, nie prowadziła do uwzględnienia sformułowanych w niej wniosków.

Za prawidłowe uznać należało ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a Sąd Okręgowy w całości te ustalenia faktyczne i ocenę dowodów podziela.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów naruszenia prawa procesowego. Skarżący zarzucił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów uregulowanej normą zawartą w treści art. 233 kpc. Jak zgodnie przyjmuje orzecznictwo i doktryna, o naruszeniu tego przepisu można zasadnie mówić tylko wtedy, gdy ustalony stan faktyczny nie jest możliwy do wywiedzenia w oparciu o przedstawione przez sąd dowody, a także wówczas, gdy sąd bezzasadnie pomija pewne dowody, opierając się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny

i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 685/98, Legalis nr 48876; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2014 roku, sygn. akt. I ACa 704/14, Legalis nr 1180052). Przy czym, nawet w takiej sytuacji, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc będzie możliwe tylko wtedy, gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów prowadziłyby do ustaleń faktycznych mających wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

Po dokonaniu weryfikacji ustaleń dowodowych poczynionych przez Sąd Rejonowy nie sposób stwierdzić przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów regulowaną dyspozycją art. 233 kpc. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy dokonał całościowej, kompleksowej analizy dowodów wyciągając z nich słuszne wnioski. Po ponownej analizie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku o bezzasadności analizowanego zarzutu w zakresie obu twierdzeń co do naruszenia art. 233 kpc. W pierwszym twierdzeniu powód zarzucił, że oświadczenie woli złożone przez powoda nie zostało złożone pod wpływem błędu w żaden sposób nie zostało przez stronę powodową wykazane. Twierdzenie to w istocie sprowadza się do negacji stanowiska Sądu Rejonowego, popartego jedynie subiektywną oceną dowodów dokonaną przez stronę. Twierdzenia jakoby o umyślnym wprowadzeniu w błąd strony powodowej miały świadczyć zasady doświadczenia życiowego, dyrektywy wykładni oświadczeń woli oraz stanowisko strony pozwanej w żaden sposób nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym znajdującym się w aktach sprawy. W istocie oznacza to, że Sąd I instancji w ocenie skarżącego, winien uznać powództwo jedynie w oparciu o argumentację pozwu. Powód przedstawił dowody w postaci faktury VAT nr (...) (k. 15), oświadczenia z 8 czerwca 2016 roku (k. 17), oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu z 21 czerwca 2016 roku (k. 19) pismo pozwanego ze stanowiskiem nieuwzględniającym pisma pozwanego (k. 21-22). Stwierdzić, że w świetle zaprezentowanych dowodów nie sposób uznać zasadności twierdzeń powoda. Żaden z nich nie potwierdza w jakikolwiek sposób twierdzeń skarżącego, że został on celowo wprowadzony w błąd, co nakazuje uznanie tego zarzutu za bezzasadny. Przy tym faktura na karcie 15 opatrzona datą 2 czerwca 2016 roku, a więc sprzed oświadczenia złożonego przez powoda w dniu 8 czerwca 2016 roku (k.17) nie świadczy, wbrew sugestiom skarżącego, o utrzymywaniu się powoda także w chwili składania oświadczenia z karty 17 w zamiarze dochodzenia wynagrodzenia za maj 2016 roku. W podobny sposób ocenić należy twierdzenie, iż pozwana w sposób świadomy wprowadziła powoda w błąd. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika, jakiegokolwiek umyślne działanie pozwanej polegające na wprowadzeniu w błąd powoda. Samo niepoparte dowodami twierdzenie o celowym działaniu pozwanego nie mogłoby być przez Sąd Rejonowy ocenione inaczej aniżeli niewystarczające do uwzględnienia jego twierdzeń. W istocie twierdzenia powoda sprowadzają się do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Z twierdzeń powoda nie wynika by Sąd Rejonowy w jakikolwiek sposób przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, a co zatem idzie wydał nieprawidłowe rozstrzygnięcie. Co prawda strona pozwana nie przedstawiła dowodów, jednakże wobec jej stanowiska w procesie oraz jednoznacznego brzmienia stanowiska zawartego w piśmie z 7 lipca 2016 nie sposób uznać zasadności pozwu. Sąd Okręgowy nie dopatrył się nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów przez Sąd pierwszej instancji, akceptując zarówno przesłanki tej oceny, jak i wnioski jakie na tej podstawie sformułował Sąd Rejonowy odnośnie do wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów. Stąd też na podstawie wyżej przytoczonej argumentacji, podniesiony przez powoda zarzut ocenić należało za bezzasadny.

Kolejny z zarzutów dotyczył naruszenia art. 230 kpc zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W myśl art. 230 kpc fakty przemilczane sąd może uznać za przyznane kierując się swoim uznaniem, wynikami całego postępowania i podobnie jak przyznane włączyć bez dowodu wprost do podstawy rozstrzygnięcia. Sąd powinien jednak powziąć - na podstawie wyniku całej rozprawy, czyli wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego - przekonanie, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. Wynik całej rozprawy będzie sprzeciwiał się zastosowaniu art. 230 kpc w szczególności wtedy, gdy przyjęciu

określonych ustaleń faktycznych sprzeciwiają się inne ustalenia dokonane przez sąd w sprawie. B. ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o art. 230 kpc wymaga jednak jego weryfikacji i to przy odpowiednim zastosowaniu kryteriów przewidzianych w art. 233 kpc dla oceny dowodów (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2016 roku, sygn. akt IV CSK 669/15, Legalis nr 1533391).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób jest w jakikolwiek sposób uznać prawdziwość twierdzenia powoda. Wbrew twierdzeniom powoda, milczenie strony pozwanej nie mogło w żaden sposób uzasadnić zasadności twierdzeń powoda. Co prawda strona pozwana nie wypowiedziała się co do okoliczności sporządzenia przez jej pracownika oświadczenia o zakończeniu współpracy z powodem, jednakże okoliczność ta w żaden sposób nie potwierdza twierdzeń powoda. Nie sposób w realiach niniejszej sprawy wyciągnąć wniosku, by milczenie powódki na tle pozostałego materiału dowodowego, mogło w jakikolwiek sposób prowadzić do wniosku o uznaniu przez pozwaną faktu wprowadzenia w błąd powoda przez jej pracownika. W istocie powyższy zarzut stanowi rozwinięcie wcześniejszych twierdzeń. Stanowi zatem gołosłowną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sadu Rejonowego, co nakazuje uznanie go za bezzasadny.

Ostatni zarzut procesowy dotyczył naruszenia art. 232 kpc zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. W orzecznictwie wskazuje się, że strona podnosząca zarzut powinna wykazać, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczono granice swobodnej oceny dowodów, a nadto, iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Nie wystarczające jest zaprezentowanie własnych, korzystnych dla siebie ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 listopada 2016 roku, sygn. akt I ACa 683/16, Legalis nr 1564462).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podniesiony przez skarżącego zarzut odnosi się do okoliczności które nie były przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym. Powód w sposób jasny sformułował w pozwie twierdzenie, iż dochodzi zwrotu zapłaty kwoty z tytułu wynagrodzenia za miesiąc maj 2016. Wskazał przy tym, iż oświadczenie o zrzeczeniu się tego roszczenia złożone było pod wpływem błędu. Zatem bezpodstawnym jest twierdzenie, by przedmiotem postępowania przez Sądem I instancji było wyrządzenie szkody pozwanej przez powoda oraz dokonanie przez pozwaną potrącenia z tego tytułu. Odnosząc się do przedmiotu procesu, Sąd Rejonowy nie spostrzegł w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ani w działaniu Sądu Rejonowego błędu w zastosowaniu dyspozycji art. 232 kpc. Słusznie Sąd ten obarczył ciężarem dowodu, w świetle art. 232 kpc oraz pozostającym z nim w związku art. 6 kc, powoda, który nie sprostał swoim obowiązkom procesowym. To powód nie udowodnił, iż dokonał zrzeczenia się wynagrodzenia będąc w błędzie co do treści tego oświadczenia. Pozwana nie była obowiązana do przedstawiania dowodów niweczających twierdzenia powoda albowiem to na powodzie w niniejszej sprawie ciążył ciężar dowodu. Wobec powyższego zarzut skarżącego, podobnie jak i poprzednie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Skarżący zarzucił również naruszenie dyspozycji art. 84 § 1 kc zgodnie z którym w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Ponadto wskazać należy na dyspozycję § 2 powyższego przepisu zgodnie z którym można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Norma wynikająca z treści art. 84 § 2 kc przewiduje miernik rozsądnego działania oraz stanowi, że błąd jest istotny, jeżeli zachodzi taka sytuacja, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. Przy czym o uznaniu błędu za błąd co do treści czynności prawnej decyduje jego związek strukturalny, wewnętrzny z treścią czynności, o którą chodzi, co ma miejsce wówczas, gdy fakt mylnie wyobrażony łączy się z samą strukturą dokonywanej czynności, lub też z okolicznością, która staje się podstawą dokonywanej czynności. Nawet jeżeli fakt mylnie wyobrażony nie znalazł wyrazu w złożonym oświadczeniu woli, związek ten jest dostatecznie ścisły, jeżeli błąd tak ingeruje w treść czynności prawnej, że wypacza jej sens

faktyczny lub prawny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 719/12, (...) Analizy Orzeczeń Sądowych, (...))

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób również dostrzec i tego naruszenia. Przytoczyć należy uzasadnienie Sądu Rejonowego, który słusznie wskazał, że podpisane przez powoda oświadczenie zawierało tylko 3 zdania. Sporządzone oświadczenie nie było skomplikowane ani rozbudowane. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że do uznania, iż w przedmiotowej sprawie miał miejsce błąd polegający na niezgodności pomiędzy wolą oświadczającego a treścią oświadczenia, twierdzenie to powinno być udowodnione. Ponadto jak słusznie Sąd ten wskazał, powód twierdził, że przedstawił pozwanej własnoręczne pisemne oświadczenie, z którego wynikało, że zrzeka się wynagrodzenia za okres od 1 czerwca 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku. Jego zdaniem, pozwana spółka zmieniła treść oświadczenia i w ostatecznej wersji sporządzonej w formie komputerowej zamieściła zupełnie inny okres. Jednocześnie powód nie kwestionował, że złożył własnoręczny podpis na oświadczeniu. Skoro więc skarżący podpisał dokument to a następnie dowodził że został wprowadzony błąd to słusznym wydaje się ustalenie Sądu Rejonowego, że nie zapoznał się z jego treścią przed podpisaniem co powinien był zrobić i wówczas zauważyłby błąd. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że taka sytuacja nie może zostać zakwalifikowana jako błąd w rozumieniu art. 84 § 1 k.c. gdyż nie może być mowy o rozbieżności pomiędzy treścią oświadczenia, a wyobrażeniem o nim, jeżeli osoba składająca oświadczenie nie zapoznała się z jego treścią na co wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w cytowanym wyżej wyroku. Osoba taka bowiem przy podpisywaniu dokumentu nie zachowała należytej staranności, jakiej zasadnie można oczekiwać od racjonalnego uczestnika obrotu prawnego. Okolicznością, która wyklucza możliwość skutecznego powoływania się na błąd jest też sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o czynności prawnej zostało spowodowane niedbalstwem strony. Mając na względzie wskazane wyżej względy, zarzut ten również okazał się bezzasadny.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, podniesiony przez skarżącego w treści przedmiotowej apelacji. Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Rejonowy dokonując analizy materiału dowodowego, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i w następstwie tego, wydał prawidłowe rozstrzygnięcie odpowiadające prawu. Skarżący nie przedstawił argumentów potwierdzających podniesione przez niego twierdzenia, stąd też podniesione przez niego okoliczności należy ocenić jako gołosłowną polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym. Podnoszone w zarzucie okoliczności stanowiły powielenie i rozwinięcie wcześniejszych zarzutów. W zasadzie zostały one omówione przy analizie pozostałych zarzutów, stąd też nie ma konieczności ich powtarzania. Wobec powyższego ostatni z zarzutów, podobnie jak omawiane wcześniej, jako bezzasadny nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł, zważywszy na jego wynik, w oparciu o art. 98 § 1 kpc, zaś należność z tego tytułu objęła, w myśl art. 98 § 3 kpc, wynagrodzenie radcy prawnego (§ 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

SSO P. G.